

[Socialministeren]

Dette er ikke noget valgoplæg. Der har i årevis, som flere ordførere var inde på det, været påpeget det uforståelige, det ulogiske, i, at vi på den ene side opfordrer mennesker til at spare op, lægge til side, udskyde et forbrug og så på den anden side ved de nugældende regler sørger for, at de ikke bare ikke har noget ud af det, men i de værste tilfælde også har mindre til rådighed, end de ville have haft, hvis de ikke havde haft den lille pension eller det lille job, som vi alle ved kan holde mennesker i gang, få dem til at føle sig mere værd, få dem til at føle, at de ikke er passé, ude osv.

Det er altså en gammel aftale, der nu er indfriet. Det er klart, at niveauet, som det ligger her, er regeringens forslag, men selve aftalen om, at man skulle se at få løst nogle samspilsproblemer, er af ældre dato og har altså ikke noget med et valgoplæg at gøre.

For at man kan undgå spekulationer om, hvorvidt vi bare lægger op til et valg, og så bliver det måske ikke til noget bagefter, kan jeg sige, at meningen er sandelig, at vi inden sommerferien næste år skulle have et solidt, bredt flertal, gerne et meget bredt flertal, hr. Erik B. Smith, i Folketinget som garant over for pensionistgrupperne for, at vi nu har aftalt, hvordan dette skal forløbe i de næste 5, 6, 7 år, og det står fast. Det er der et bredt flertal i Folketinget der står som garant for. Jeg så meget gerne en slags forlig om dette, som virkelig sagde: i erkendelse af, at der går mange år, før den sidste ende er færdigudviklet, vil vi med et bredt flertal garantere, at denne plan holder.

Hr. Erik B. Smith rejste også spørgsmålet om energifgifterne og sociale kompensationer og herunder naturligvis varmhjælpen. Der er jo flere led i dette problem, og det redegjorde jeg i øvrigt for, allerede da vi havde debatten om det her i Folketinget sidste gang; det må have været under kartoffelkuren.

Første led var en opfordring til de kommuner, som hører under Socialministeriets vejledende regler – og det er der en hel del der gør – om at løfte disse regler op på linje med de vejledende regler i hvert fald.

Næste led i varmhjælpsproblemet og social kompensation-problemet var, at vi iværksatte en undersøgelse i kommunerne, kommune for kommune, af, hvorledes reglerne for varmhjælp i hver enkelt kommune er.

Denne undersøgelse er ikke færdig endnu, men den kommer til at indgå i udvalgsarbejdet, for det er jo baggrunden for, at vi på et senere tidspunkt, til ikrafttræden den 1. januar 1988, kan få fastsat de bindende regler for kommunerne. Det betyder selvfølgelig ikke, at hvem som helst i en hvilken som helst kommune skal have det samme kronebeløb, det er klart, for folk har vidt forskellige varmeudgifter. Fjernvarme er billig i Odense, og andre steder er der dyrere forhold, det er klart, men nogle principper for det skal der være, og dér er det selvfølgelig afgørende, at man ved, hvordan niveauet ligger i de forskellige kommuner, så vi ikke kommer til i alt for høj grad at genere nogle kommuners borgere, hvor kommunen har været meget, meget venlig over for pensionisterne med hensyn til varmhjælpen. Derfor er det så vigtigt, at vi finder det rigtige niveau. Det er altså linjen i det, at fra næste vinter er der bindende regler. I denne vinter håber vi – og det vil jeg gerne gentage ved denne lejlighed – at kommunerne forstår, at i og med, at man gennemsnitligt kun udnytter 70 pct. af de beløb, man kunne, til varmhjælp, kunne der være grund til at se på, om man i X eller Y Kommune skulle se at komme op på Socialministeriets vejledende regler i hvert fald.

Naturligvis har flere ordførere beskæftiget sig med det forhold, at vi nu afhjælper samspilsproblemer, altså problemer, der opstår for pensionister, der har en måske beskedent indtægt ved siden af pensionen, og at vi ikke har et generelt løft af folkepensionen for alle. Det spørgsmål forstår jeg udmærket godt at man rejser, og jeg er også opmærksom på, at Socialdemokratiet har haft den del af løsningen med i sit oplæg.

Jeg vil godt sige to – måske tre – ting om dette.

For det første kan vi ikke se bort fra, at hele samspilsproblemet virker så urimeligt og så ulogisk på mennesker, at de vredeste breve, jeg har fået, faktisk har været fra mennesker, som med en ganske lille indtægt, som ikke engang behøver at være på mere end 1.000 kr. om måneden ekstra – det er ikke velhavende folk – bliver dårligere stillet, end de ville være blevet, hvis de ikke havde haft den lille indtægt. De bliver også dårligere stillet end de pensionister, der kun har folkepensionen, fordi man deroveni lægger en